

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7723010652
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7723010652.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého, PhD., sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Daniely Mitterpákovéj na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 21. mája 2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona, prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona, prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno g) Trestného zákona o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 20.03.2024 sp. zn. 26T/112/2023 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu

Obžalovanému:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom

D. E. XX/XX, F. G., t. č. H. I.

H. C.,

ukladá

Podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Inak napadnutý rozsudok zostáva nezmenený.

odôvodnenie:

Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 26T/112/2023 zo dňa 20. marca 2024 uznal obžalovaného A. B. nar. XX.XX.XXXX vinným z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písmeno e) Tr. zák., prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písmeno e) Tr. zák., prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno a), písmeno g) Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 07.08.2023 v čase medzi 18:20 hod. až 19:50 hod. vošiel cez pootvorenú bránku na pozemok rodinného domu B. XX D. J. K. L. F. A., kde následne vošiel do domu cez pootvorené okno po odstránení sieťky proti hmyzu. Odtiaľ odcudzil pánsku koženú peňaženku, v ktorej sa nachádzala hotovosť v sume 2 €, občianky preukaz, karta poistenca Všeobecnej zdravotnej poisťovne, bankomatová karta Slovenskej sporiteľne, 2 x tankovacia karta Shell, kartu na autobus spol. I., nákupnú kartu zn. Geco, bonus kartu Banco Casino a kartu Coop Jednota. Z kuchyne odcudzil z pokladničky hotovosť 20 € v rôznych minciach, z poličky v spálni odcudzil náramkové pánske hodinky zlatej farby, z obývačky horský bicykel zn. Neuzer, červeno-bielej farby, parochňu hnedej farby, slnečné okuliare, čierne pánske náramkové hodinky zn. Benchi a hotovosť 2 x bankovky 20 Sk /spolu 1,32 €/, 2 x zapalovač, čierne púzdro, holiaci strojček, líp max balzam na ústa, nivea krém, 3 x retiazka kovová na ruku a suvení - malú kovovú lampu. Vyššie uvedeným konaním spôsobil poškodenému škodu na majetku vo výške 1.014 €.

2/ dňa 08.08.2023 v čase okolo 01 :13 hod. kameňom rozbil okno na garáži rodinného domu B. XX D. J. M. F. A.. Cez toto rozbité okno vošiel do domu, v ktorom v tom čase spala v izbe na poschodí poškodená A. N. A.. Po príchode policajnej hliadky sa ukryl v pivničných priestoroch domu, kde zotrval aj napriek výzvam príslušníkov PZ, kde následne bol nájdený a obmedzený na osobnej slobode. Vyššie uvedeným konaním spôsobil poškodenej škodu na majetku vo výške 60 €.

Uvedeného konania sa obvinený dopustil aj napriek tomu, že dňa 29.12.2022 bol rozhodnutím Okresného úradu, Odbor všeobecnej vnútornej správy Michalovce č. OU-PP-OVVS-2023/006624, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08.03.2023, uznaným za vinného z priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 50 €.

Súd mu za to uložil podľa § 194 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, § 36 písm. l), n), § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenému A. O., nar. XX.XX.XXXX v C. P., bytom F. Q., E. XXX/XX, škodu vo výške 1.014 Eur. A podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodenej A. N. A., nar. XX.X.XXXX v A., bytom A., M. XXXX/XX, škodu vo výške 60 Eur.

Proti tomuto rozsudku prokurátor podal odvolanie, kde v jeho písomných dôvodoch namieta, že uložený trest je nezákonný z dôvodu, že okresný súd pri ukladaní trestu použil ustanovenie § 36 písm. n) Trestného zákona, teda že obžalovaný napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti tým, že sa priznal k spáchaniu skutku a urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o priznaní viny, na základe čoho následne súd uznesením prijal vyhlásenie obžalovaného a rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd v tejto súvislosti poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj/55/2016, ktoré za využitia analógie aplikoval pre daný prípad použitím § 36 písm. n) Trestného zákona, pričom uviedol, že uvedené stanovisko nevyužil aplikovaním § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, ktorým by znížil dolnú hranicu o jednu tretinu.

Podľa názoru prokurátora, je u obžalovaného daná len jedna poľahčujúca okolnosť, a to okolnosť uvedená § 36 písm. l) Trestného zákona, teda, že sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku a spáchanie skutku aj úprimne oľutoval. Keďže existujú dve priťažujúce okolnosti uvedené v § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, na mieste prichádzalo aplikovanie ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a v takom prípade by sa zvyšovala dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo by v tomto prípade bolo 28 mesiacov, v zmysle čoho aj prokurátorka na hlavnom pojednávaní navrhovala uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov.

V ustanovení § 36 písm. n) Trestného zákona je uvedená poľahčujúca okolnosť založená na aktívnej spolupráci páchatel'a pri objasňovaní trestnej činnosti a vyžaduje si aktívnu účasť páchatel'a pri

vyšetrovaní trestnej činnosti, a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu. Pri hodnotení tejto okolnosti sa posudzuje miera akou sa páchatel sám svojím konaním spolupodieľa na objasnení trestného činu.

V zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku sa pojem „objasňovanie“ viaže na orgány činné v trestnom konaní, ktorými je prokurátor a policajt.

Je v rozpore so zákonom vyhodnotiť priznanie obvineného ako napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti a vytvoriť tak ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, pretože napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje „aktívnejšiu“ účasť páchatel'a ako samotné priznanie sa k spáchaniu trestného činu.

Naviac v danom prípade súd v napadnutom rozsudku neuviedol žiadne ďalšie aktivity obžalovaného, z ktorých by bolo možné vyvodzovať jeho aktívnu pomoc a preto nie je možné použiť poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. n) Trestného zákona. Nie je možné vyhlásenie obžalovaného v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku zarátať ako dve poľahčujúce okolnosti, teda jedna skutočnosť nemôže obsahovo napĺňať poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. l) Trestného zákona a zároveň podľa § 36 písm. n) Trestného zákona.

Samotné priznanie sa obžalovaného nie je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Dôvodom je nemožnosť zohľadňovania rovnakej okolnosti duplicitne, vyplývajúca z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona. Priznanie sa je teda poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Aby bolo možné zohľadniť aj okolnosť uvedenú v § 36 písm. n) Trestného zákona, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obžalovaného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch. Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba. Zdvojené použitie určitej okolnosti ako poľahčujúcej okolnosti je teda podmienené určitým obsahovo - novým prvkom, ktorý presahuje podstatu prvého z oboch posúdení.

Vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku nepochybne viedlo k zjednodušeniu konania pred súdom, avšak nevedlo k objasneniu trestnej činnosti, ktorá už bola objasnená v prípravnom konaní. Možno zhrnúť, že vyhlásenie obžalovaného o vine, neprinieslo súdu žiadne nové zistenie, neposkytlo o skutku a okolnostiach jeho spáchania žiadne nové skutočnosti a dôkazy, ako tie, ktoré boli zistené a zabezpečené v prípravnom konaní, preto sa nedá tento procesný úkon obžalovaného hodnotiť ako aktívne participovanie na objasnení trestnej činnosti.

Prokuratúra je preto toho názoru, že súd prvého stupňa vykonal v prospech obžalovaného značne extenzívny výklad ustanovenia §36 písm. n) Trestného zákona, ktorý je v rozpore s dlhodobou súdnou praxou, keďže takýto výklad zákona sa nikdy predtým neaplikoval.

Zároveň napadnuté rozhodnutie súdu považuje za rozhodnutie v rozpore so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zri: Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017 ohľadne možnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvostupňovému alebo aby vo veci rozsudkom rozhodol sám odvolací súd na základe takto zisteného skutkového stavu.

K dôvodom odvolania prokurátora sa vyjadril obžalovaný, ktorý odvolanie hodnotí ako absolútne tendenčné, nezohľadňujúce rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom pred Okresným súdom v Michalovciach dňa 20.03.2024 realizoval neodvolateľné vyhlásenie o vine v zmysle ust. § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, kde následne tento odpovedal kladne na otázky súdu, položené mu v zmysle ust. § 333 ods. 3 písm. c), d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku. Súd následne po splnení zákonných podmienok v zmysle ust. § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine a už nevykonal dokazovanie v rozsahu priznania viny obžalovaným. Súd vykonal už len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste. Nie je nevyhnutné, aby obžalovaný takýmto spôsobom napomáhal OČTK v celom priebehu trestného stíhania, ale môže tak urobiť v ktoromkoľvek jeho štádiu, teda aj v konaní pred súdom. Obžalovaný však počas celej doby vedenia trestného konania voči jeho osobe sa v celom rozsahu priznával k spáchaniu oboch skutkov kladených mu za vinu a týmto spôsobom napomáhal, resp. výrazne uľahčil dokazovanie v danej trestnej veci.

Tým, že obžalovaný učinil vyhlásenie o vine, vzdal sa svojho základného zákonného práva na prejednanie jeho viny, kde súd správne pripustil využitie analógie pri vyhlásení o vine s konaním o dohode o vine a treste, v súlade so stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj/55/2016.

Tak, ako správne uviedol súd prvého stupňa v prípade, pokiaľ by súd nepriznal túto poľahčujúcu okolnosť, tak samotné priznanie obžalovaného by nemalo absolútne žiadny zmysel a neplynula by pre obžalovaného žiadna výhoda z takéhoto vyhlásenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené, týmto obžalovaný prostredníctvom svojho splnomocneného obhajcu navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, v zmysle ust. § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Na podklade odvolania prokurátora krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovne.

Preskúmaním spisového materiálu má odvolací súd za to, že okresný súd vykonal v náležitom rozsahu zákonné dokazovanie vo vzťahu ku uloženiu trestu, na základe ktorého objasnil všetky skutočnosti nevyhnutné pre správne uloženie trestu, tieto vecne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré boli podkladom pre ukladanie trestu.

Okresný súd ukladal trest podľa správneho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, správne konštatoval, že je potrebné ukladať úhrnný trest podľa § 41 ods. 1 Tr. zák.. Rovnako správne bolo aj zistenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. a ustálenie dvoch priťažujúcich okolností v zmysle § 37 písm. h), a m) Tr. zák. Okresný súd sa však dopustil jedinej nesprávnosti, spočívajúcej v tom, že priznal obžalovanému aj poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., v dôsledku čoho potom došlo k nesprávnemu ustáleniu pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, čo v konečnom dôsledku potom viedlo k nesprávnej úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák..

V otázke priznávania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. v spojení s poľahčujúcou v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona v situácii, keď došlo k prijatiu vyhlásenia o vine obžalovaného podľa § 275 ods. 7 Tr. por., odvolací súd poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, ktoré našlo stabilné miesto v rozhodovacej činnosti senátu odvolacieho súdu.

Prokurátor v odôvodnení svojho odvolania prakticky vychádza z daného stanoviska a uvádza v ňom presne tú argumentáciu, ktorú použil aj najvyšší súd. Odvolací súd rešpektujúc právne názory najvyššieho súdu nemal dôvod neprikloniť sa k odvolaniu prokurátora, s ktorým sa preto stotožnil v celom rozsahu a na prokurátorom predloženú argumentáciu v celom rozsahu odkazuje, ako na vecne a právne správnu. S poukazom na citované stanovisko najvyššieho súdu nebolo právne udržateľné priznať obžalovanému poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák.. Na uvedenom nič nemení ani argumentácia, ktorou okresný súd odôvodňoval súčasné priznanie aj poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák.. Samozrejme, ako aj konštatoval okresný súd, nepriznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zák. za súčasného uznania dvoch priťažujúcich okolností spôsobí, že navonok resp. na postavení páchatel'a sa nijako neodrazí skutočnosť, že došlo k vyhláseniu o vine obžalovaného, avšak reakciou na danú výhradu, či procesnú situáciu, ktorou je možné zohľadniť toto vyhlásenie o vine obžalovaného, je možnosť použitia § 39 ods. 1 písm. d), ods. 4 Tr. zák. Práve aplikácia citovaného ustanovenia Trestného zákona, je podľa názoru odvolacieho súdu jedinou možnosťou, súladnou aj so stanoviskom najvyššieho súdu.

Preto možno povedať, že odvolanie prokurátora z dôvodu nezákonnosti uloženého trestu bolo dôvodné. Prokurátor má pravdu v tom, že okresný súd nemal aplikovať § 36 písm. n) Tr. zák.. Preto odvolací súd na základe odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného proti výroku o treste zrušil napadnutý rozsudok v tejto časti z dôvodu, že napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a v dôsledku neprávnej aplikácie § 38 Tr. zák. je uložený trest neprimeraný.

Vzhľadom k uvedenému a zároveň aj vďaka tomu, že okresný súd vyčerpávajúco objasnil všetky skutočnosti nevyhnutne potrebné pre zákonné rozhodnutie o treste, mohol odvolací súd napraviť vyššie

uvedené pochybenia okresného súdu bez toho, aby po zrušení napadnutého výroku o treste musel vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie, ale sám rozhodol o treste obžalovaného.

Teda pokiaľ ide o uloženie trestu, vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že podľa rozhodnutia Okresného úradu Poprad, OU-PP-OVVS-2023/013839-10, obžalovaný bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 11 ods. 1 písm. b), § 12 ods. 1 a v súlade s § 50 ods. 2 zákona o priestupkoch a bola mu uložená pokuta vo výške 50 Eur. Z výpisu z Centrálnnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že obžalovaný má 3 záznamy. Podľa aktuálneho odpisu z registra trestov, obžalovaný má doposiaľ 7 záznamov, posledným je rozhodnutie Amtsgericht Frankfurt am Main. Dňa 10.11.2022 bol odsúdený rozsudkom Obvodného súdu Praha 6 na podmienený trest so skúšobnou dobou do 06.12.2025.

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/4/2015 zo dňa 11.03.2015 bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 a pol roka so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd má za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa doposiaľ dopúšťal tak trestnej, ako aj priestupkovej činnosti.

V posudzovanom prípade ide o zbiehajúcu sa trestnú činnosť dvoch skutkov, právne kvalifikovaných ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), g) Tr. zák. a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., kde najprísnejším z nich je prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 Tr. zák. s trestnou sadzbou od 1 do 5 rokov a preto aj súd ukladal trest podľa tohto, prísnejšieho zákonného ustanovenia. Hoci ide o viacčinný súbeh dvoch úmyselných trestných činov, ani jeden z nich nie je zločinom a preto pri úprave trestnej sadzby súd aplikoval aj § 41 ods. 1 Tr. zák..

Pri určovaní druhu a výmery trestu súd bral do úvahy spôsob spáchania skutku, význam spôsobeného následku, zavinenie, pohnútku, prirážajúce a poľahčujúce okolnosti.

Obžalovaný spáchal skutky, ktorými porušil chránený záujem, ktorým je domová sloboda a držba vecí. Pričom v oboch prípadoch porušovania domovej slobody išlo o neoprávnené vniknutie vlámaním, čím sa zvýšila typologická závažnosť skutku, pretože sa naplnil až osobitný kvalifikačný znak v podobe závažnejšieho spôsobu konania v zmysle § 138 písm. e) Tr. zák., v dôsledku čoho išlo o kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu. Podľa názoru súdu u obžalovaného išlo nepochybne o úmyselné zavinenie.

Pri posudzovaní osoby páchatela, jeho pomerov a možností jeho nápravy v zmysle § 34 ods. 4 Tr. zákona súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že ide o osobu, ktorá už bola viackrát trestne odsúdená, hrozba výkonu nepodmienečného trestu nemala na neho pozitívny vplyv a počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia obžalovaný nedokázal viesť riadny život, čo viedlo súd k presvedčeniu, že je nevyhnutné ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody. S prihliadnutím aj na register priestupkovej činnosti a neutrálnu povesť v obci, kde býva, súd konštatuje, že obžalovanému nemohla byť priznaná poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák..

K predmetnému skutku sa obžalovaný priznal a úprimne ho oľutoval už v prípravnom konaní. Na hlavnom pojednávaní zotrval na svojom kritickom postoji k vlastnej trestnej činnosti a urobil vyhlásenie o vine, ktoré bolo prijaté okresným súdom. Uvedené súd vyhodnotil ako naplnenie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák.. V nadväznosti na dôvody zrušenia napadnutého výroku o treste, odvolací súd napravil priznanie poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák. okresným súdom, ktoré vyhodnotil ako nedôvodné. Preto súd nepriznal túto poľahčujúcu okolnosť obžalovanému.

V čom sa odvolací súd stotožnil s okresným súdom bolo ustálenie prirážajúcich okolností, teda v posudzovanom prípade ide o viacčinný súbeh dvoch úmyselných trestných činov, čo súd kvalifikuje ako spáchanie dvoch trestných činov a teda naplnenie prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák.. Zároveň obžalovanému prirážovali predchádzajúce odsúdenia za trestné činy, ktoré súd vyhodnotil cez aplikáciu § 37 písm. m) Tr. zák..

Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah súd konštatuje prevažujúci pomer priťažujúcich okolností, v dôsledku čoho bol zákonný dôvod pre úpravu trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 4 a ods. 8 Tr. zák.. Súd teda upravil trestnú sadbu § 194 ods. 2 Tr. zák. tak, že podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3 rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou ustanovenej trestnej sadzby. Po danej úprave súd vychádzal z trestnej sadzby 28 mesiacov – 5 rokov.

Vzhľadom k všetkým zisteným okolnostiam a najmä s prihliadnutím na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného, súd za potrebné, spravodlivé a primerané považoval aplikáciu § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. v súlade s vyššie uvedeným stanoviskom najvyššieho súdu. Preto došlo k zníženiu dolnej hranice už upravenej v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. tak, že bola znížená o 1/3. Súd vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia sa rozhodol ukladať trest mierne nad hranicou, ktorú dostal po uvedenom znížení a preto vymeral trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov. Podľa názoru odvolacieho súdu, závažnosť jeho skutku, spáchanie trestnej činnosti v súbehu s iným úmyselným trestným činom a protispoločenská minulosť obžalovaného odôvodňovali záver, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť samotným výkonom trestu odňatia slobody, aby sa vytvorili dostatočné podmienky na jeho prevýchovu a individuálnu prevenciu.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy súd konštatuje, že u obžalovaného s poukazom na jeho predchádzajúcu kriminálnu minulosť, žiaden iný než nepodmienečný trest nemôže mať pozitívnu vplyv na jeho budúcu prognózu, pričom je nevyhnutné podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradiť obžalovaného na účely výkonu trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z odpisu z registra trestov totiž vyplýva, že obžalovaný pred spáchaním prejednávaneho trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, z ktorého bol prepustený 12.10.2017. Uložený nepodmienečný trest v strednom stupni stráženia, podľa názoru súdu, dostatočne ochráni spoločnosť pred obžalovaným tým, že mu reálne zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, zároveň na neho bude výchovne pôsobiť v tom smere, aby viedol riadny život a zároveň odradí iných páchatel'ov od páchania takejto trestnej činnosti.

Na základe uvedeného odvolací súd uložil obžalovanému prísnejší trest než bol pôvodne uložený v napadanom rozsudku, čo bolo spôsobené tým, že mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 37 písm. n) Tr. zák.. Po odstránení zistenej nezákonnosti, súd práve uložený trest považuje za primeraný a spravodlivý a nevidí zákonný dôvod ukladať trest v takej výmere, ako to navrhol prokurátor vo svojom odvolaní.

Z uvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.